

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-07-000 230
Бања Лука, 25.03.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог А. М., због кривичног дјела изнуде у покушају из члана 242 став 2 у вези са чланом 20, у стицају са кривичним дјелом недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399 став 1 Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби његовог браниоца Д. П., адвоката из Б., изјављеној на пресуду Окружног суда у Б. бр. 012-0-К-07-000 012 од 21.09.2007. године, након одржане јавне сједнице вијећа дана 25.03.2008. године, у присуству Републичког тужиоца мр Н. В. и оптуженог, а у одсуству уредно обавијештеног браниоца, донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог А. М. и потврђује пресуда Окружног суда у Б. бр. 012-0-К-07-000 012 од 21.09.2007. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Б. бр. 012-0-К-07-000 012 године, оглашен је кривим оптужени А. М., због кривичног дјела изнуде у покушају из члана 242 став 2 у вези са чланом 20, у стицају са кривичним дјелом недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399 став 1 Кривичног закона Републике Српске, осуђен на јединствену казну затвора од шест мјесеци, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 14.04. до 14.05.2007. године и ослобођен трошкова кривичног поступка.

Благовремено изјављеном жалбом његов бранилац Д. П., адвокат из Б., побија ову пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и „погрешне примјене КЗ“, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и „предмет врати на поновно суђење“.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа оптужени је остао код браниоачеве жалбе, а Републички тужилац је предложио да се ова жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Овај суд је испитао побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом и у смислу члана 314 Закона о кривичном поступку, па је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Погрешно и непотпуно чињенично стање жалба налази у околности да је оптужени и раније на сличан начин пријетио оштећеном али да ту своју пријетњу није реализовао, начину на који је суд утврдио да је ручна бомба била исправна уз одбијање доказа које је одбрана понудила да се та чињеница поуздано утврди и у прихватању претпоставки као доказа о држању аутомата званог „шпагин“.

Из околности да је оптужени и раније пријетио оштећеном али да своју пријетњу никада није реализовао не може се изводити закључак о одсуству елемената бића кривичног дјела изнуде, као што то жалба чини. Да би се остварили сви елементи бића овог кривичног дјела потребно је, између осталог, да оптужени озбиљном пријетњом принуди другог да нешто учини, а код квалификованог облика и да употреби какво оружје или опасно средство или да је дјело учињено од више лица или на нарочито груб и понижавајући начин. У конкретном случају оптужба тврди, а првостепени суд поуздано закључује да је оптужени то с умишљајем покушао. За овакав закључак управо додатни аргументи дају и раније упућиване пријетње које су очигледном кумулацијом код оштећеног критичног дана изазвале осјећај несигурности, страха и угрожености, који би утицали да он на штету своје имовине оптуженом да новац. Да су те пријетње оствариле све елементе озбиљне принуде потврђује његово тражење заштите од полиције. С друге стране кроз упућивање оптуженог ка кући оштећеног са ручном бомбом, у чијој је близини лишен слободе, испољене су и реалне активности које су оправдано прихваћене као одговарајуће радње принуде.

Није спорно да је ручна „М-52“ бомба аутентична, са оригиналним тијелом, кашиком и осигурачем, тако да је према видљивим дијеловима исправна. С обзиром да се ради о оригиналном оружју она је била подобна да послужи као средство озбиљне принуде. Из околности да ју је полиција приликом акције „жетва“ предала на уништење првостепени суд оправдано прихвата да је она била исправна, јер се са њом као таквом поступало. У склопу ових околности показује се да је суд основано и правилно цијенио да приликом одузимања ни оптужени није указивао на евентуалну неисправност. Ради тога упуштање у стварну могућност њеног детонирања, као унутрашњег и простим оком невидљивог својства, када према свим изведеним доказима оштећени али ни оптужени нису у то сумњали, у конкретном случају није од значаја.

Првостепени суд је поуздано утврдио да је отац оптуженог умро 1998. године, а да је он наставио да живи у кући и користи све пратеће објекте. С обзиром на овако дуг период располагања објектима основан је закључак да није прихватљива одбрана оптуженог како није знао за пронађено оружје, које је наводно набавио његов покојни отац. Самим држањем оружја без обзира у чијој

је својини, ако за његово набављање и држање није постојало овлашћење, оптужени чини кривично дјело недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја, за које је оглашен кривим. Ради тога супротна тврдња жалбе није прихватљива и разлози којима се руководио првостепени суд у потпуности су основани.

Пошто жалба браниоца није основана она је, на основу члана 319 Закона о кривичном поступку, одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Горана Микеш

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић